

ת"פ 46580/06/22 - מדינת ישראל ע"י נגד לאוניד דנצ'נקו (עציר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 46580-06-22 מדינת ישראל נ' דנצ'נקו(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט אלכס אחר	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שירן גבע אלנקווה
נגד	המאשימה	
הנאשם	נגד	לאוניד דנצ'נקו (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד מוחמד מסארה.

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, עבירות של תקיפת סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ואיומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כעולה מהעובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום המתוקן, ביום 14/6/22 לאחר חצות העיר הנאשם את המתלוננת, שהינה אמו, משנתה וביקש ממנה כסף. כשהשיבה המתלוננת שאין לה כסף החל הנאשם לזרוק חפצים בבית. מיד לאחר מכן, לקח הנאשם מגבת, גלגל אותה ותקף באמצעותה את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה בכך שחנק אותה. הנאשם שחרר את המתלוננת לאחר שזו הסכימה לבוא עמו ולהוציא כסף אותו הוא דרש.

בנוסף לאמור לעיל, במועד שאינו ידוע למאשימה, במהלך שנת 2022, על רקע בקשתו של הנאשם לקבל מהמתלוננת כסף, ולאור סירובה, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בחייה, בכוונה להפחידה, בכך שהצמיד סכין לצווארה.

על כל אלה ובמועד נוסף שאינו נמצא בידיעת המאשימה, במהלך שנת 2022, על רקע בקשת הנאשם לקבל כסף מהמתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין, באופן שתפס אותה בחולצתה, ודחף אותה לקיר, אירוע זה הסתיים רק לאחר שהשכנה נחלצה להגנתה של המתלוננת.

כאמור ביום 7/7/22 הודיעו הצדדים לבית המשפט כי גובשה ביניהם הסכמה לפיה כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה בעובדות ובעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, כפי שאוזכר לעיל, ושיבת הטיעונים לעונש תידחה למועד מאוחר יותר.

ביום 6/9/22 התקיימה בפני ישיבת הטיעונים לעונש, המאשימה הגישה גיליון רישום פלילי, אשר סומן ת/1, וטיעונים לעונש שנערכו מבעוד מועד והועלו על הכתב, סומנו ת/2.

לעמדת המאשימה, הנאשם במעשיו פגע בערכים המוגנים בבסיס העבירות בהן הוא הורשע, ולגישתה, לאור מדיניות הענישה הנהוגה, מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 9-18 חודשים מאסר בפועל, לצד ענישה הצופה פני עתיד.

המאשימה הדגישה במסגרת טיעוניה שהנאשם ניצל לרעה את כוחו ומעמדו כבנה של המתלוננת, ביצע את המעשים באכזריות רבה, ועל רקע התמכרותו לסמים ולאלכוהול.

המאשימה לא התעלמה מהנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ציינה כי אכן הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר, כך גם חסך את העדת המתלוננת שהינה כאמור אמו.

המאשימה הפנתה במסגרת טיעוניה לעברו הפלילי של הנאשם וכן לעובדה שהנאשם לא הופנה לשירות המבחן ויש ללמוד מכך על אופיו וטיב התנהגותו.

בסופו של דבר, עתרה המאשימה להטלת ענישה על הנאשם שהינה בתוך מתחם העונש ההולם הנ"ל, למאסר בפועל למשך 14 חודשים, מאסר על תנאי וחיוב הנאשם לחתום על התחייבות כספית.

מנגד, ב"כ הנאשם עתר במסגרת טיעונו, בהתחשב בהודאתו של מרשו בכתב האישום המתוקן, בעובדה שהוא עצור מיום 14/6/22, בחיסכון בזמן השיפוטי היקר, בנסיבותיו הרפואיות אשר נתמכו באסמכתא שסומנה נ/2 ממנה עולה שהוא סובל ממיגרנות, ומשברים בכל גופו (כך נאמר ע"י בא כוחו אולם המסמך הרפואי אשר סומן נ/2, אינו תואם בהכרח את האמור לעיל שכן נלמד מהמסמך שבשנת 2013 עבר הנאשם ניתוח לאיחוי שבר בגפה השמאלית).

בנוסף לאלה, ביקש ב"כ הנאשם להפנות את בית המשפט למכתב שנכתב ע"י המתלוננת שהינה כאמור אמו של הנאשם, (הוגש וסומן נ/1) ממנו ביקש ללמוד שהמתלוננת סולחת לנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה במסגרת טיעונו גם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ולעמדתו בנסיבות העניין מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם, נע בין עונש מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 5 חודשי מאסר בפועל, וזאת בהתאם לפסיקה שהפנה אליה בית המשפט.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם

לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

בעניינו, הערכים המוגנים בבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם מופנות כלפי התא המשפחתי, פוגעות בכבודה ובזכותה של המתלוננת, במקרה זה אמו של הנאשם, לביטחונה, להגנתה וכן בשלמות גופה. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג."

כתב האישום מלמד על עבירות איומים ותקיפת סתם המופנות כלפי אמו של הנאשם, בתוך התא המשפחתי עבירות שנסיבות ביצוען מלמד על חומרה יתרה וודאי כאשר עבירות אלה מבוצעות ע"י מי שאמור להגן על שלומה ובטחונה וכל זאת תוך כדי פגיעה בשלוותה, בביטחונה, בביתה שהינו כאמור מבצרה של המתלוננת. כפי שנכתב ברע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.21):

"זה לא מכבר, עמדתי על הפסול שבתופעת האלימות בתוך התא המשפחתי, ההרס שיכול להיגרם בעקבותיה, ובפרט הפגיעה בתחושת הביטחון של יושבי הבית, כבודם ושלמות גופם (רע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2021))."

החומרה הגלומה בעבירות האלימות בכלל ובמשפחה בפרט, ברורה וידועה היא, כפי שכבר נכתב:

מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. ... נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה..."
(ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

מידת פגיעתו של הנאשם בערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירות בהן הורשע בכתב האישום המתוקן גבוהה בעיניי. הנאשם איים בהזדמנויות שונות בפגיעה במתלוננת, בין היתר באמצעות סכין, לא חדל ממעשיו, ואף תקף אותה באופן שחנק את המתלוננת באמצעות מגבת שכרך סביב צווארה. אף חניקה זאת הפסיק רק לאחר שהמתלוננת ניאותה לתת לו את כרטיס האשראי שלה על מנת שיוכל למשוך כסף ובעת שעשה זאת, ברח מדירתה.

בפסיקה רלוונטית לעבירות איומים ותקיפת סתם, עולה מתחם עונש הולם שנע בין מאסר מותנה וצו של"צ כאשר המדובר באירוע איומים בודד ללא עבירות נלוות (ת"פ 43163-02-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.12.18)) ועד ל-12 חודשי מאסר כאשר נלוות לאיומים עבירות תקיפת סתם או כשהמדובר באיומים חמורים (עפ"ג 3328-05-15 **פלוני נגד מדינת ישראל** (06.09.15), עפ"ג 5601-09-17 **אגרוף נ' מדינת ישראל** (09.04.18), עפ"ג (מרכז) 1079-04-14 **יטזב נ' מדינת ישראל** (17.06.14), רע"פ 9704/06 **גרמן סלונים נ' מדינת ישראל** (28.11.06) (ועוד).

ברע"פ 4265/15 **דדון נ' מדינת ישראל** (22.6.15) - הנאשם איים שיהרוג את המתלונן ודחף אותו. ביהמ"ש העליון אישר מתחם עונש הולם בין 3 חודשי מאסר בעבודות שרות ועד ל-14 חודשי מאסר בפועל.

לאור האמור לעיל ובהתאם לטיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה שמתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד וקנס כספי.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות:

יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, לקח אחריות על מעשיו, חסך זמן שיפוטי יקר ובמיוחד חסך את העדת המתלוננת.

עברו הפלילי של הנאשם כפי שמוצא את ביטוי בת/1 אינו מכביד, לחובתו הרשעה אחת בלבד משנת 2010, שאינה דומה לעבירות מושא הליך זה שבפני, כך שניתן לומר שהאירוע מושא הליך זה שבפני, הינו אירוע חריג, שאינו מאפיין את התנהלותו היום יומית של הנאשם.

כך גם, לקחתי בחשבון את עמדתה של המתלוננת כפי שזו באה לידי ביטוי בנ/1 ממנה ניתן ללמוד שהיא סולחת לנאשם ומקווה שהוא יסיק את המסקנות הנכונות מתוקף ההליך המשפטי, כך שהדבר לא יחזור על עצמו בעתיד. עם זאת, לא נעלמה מעיני גם עמדתה של המתלוננת שהיא תתקשה לשכוח אירוע זה.

בנסיבות אלה, אני סבור שאין להסתפק בענישה ברף התחתון של המתחם, במובן זה שתרוצה בעבודות שירות ויש להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, כאשר העונש המתאים בתוך המתחם יועמד על הרף התחתון שכאמור ירוצה בפועל, לצד ענישה הצופה פני עתיד.

משכך ולאור על האמור לעיל, אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 8 חודשים אשר יחושב מיום מעצרו - 14/6/22.
2. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירות בהן הורשע בהליך זה או כל עבירת אלימות שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, על פי חוק העונשין, התשל"ז - 1977.
3. מאחר והמאשימה לא עתרה בטיעוניה להטלת קנס או פיצוי, אלא התחייבות בלבד ולאור העובדה שבית המשפט אינו מטיל ענישה חמורה מזו שהתבקש, אני מחייב את הנאשם לחתום על התחייבות כספית בסך של 5,000 ₪ לפיה יתחייב להימנע תוך 3 שנים ממועד שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירות בהן הורשע בתיק זה, או כל עבירת אלימות שעונשה שנתיים מאסר ומעלה.
לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים מהיום יאסר הנאשם למשך 5 ימים.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור כחוק תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, י"ז אלול תשפ"ב, 13 ספטמבר 2022, בנוכחות הצדדים.